

Herfstavond tussen de bomen

De blaadjes kraakten onder haar voeten, maar daar had ze geen oog voor. Zo snel ze kon liep ze door het bos, haar adem was koud als ijs en vormde dampwolkjes. Soms keek ze achterom, zonder haar pas te vertragen. Iets bleef haar achtervolgen, het maakte niet uit hoe snel ze liep, het zou haar pakken. Hoewel ze dit wist, stopte ze niet. Een uitgang was nergens te bespeuren. Ze was gedoemd te sterven. Toen ze de uitstekende wortel niet had gezien, viel ze op de bruine, afgestorven bladeren, het eind nabij. Maar het bleek gewoon haar schaduw te zijn.